

## P o e m e s

### Els fills

Els meus fills donen ara els primers passos  
 i per ells tot es bell i tot planer.  
 Quin goig més gran jamai jo sentiré  
 que quan els tinc tots tres en els meus braços?  
 Lligats a mi per invisibles llaços,  
 en pujar cap al cim els sostindré,  
 i fins la meva sang els donaré  
 si durant el camí devenen lassos...  
 Ja els estimava quan els pressentia  
 i avui que els tinc, l'amor és infinit.  
 Més un dolor hi ha dintre del meu pit  
 i un sanglot en el fons de ma alegria:  
 em fa por que en ma vida hi hagi un dia  
 que em fereixin de mort amb llur oblit.

### El Poeta

*A Plàcid Vidal*

El poeta passava, macilent,  
 pels camins que en el món la vida traça;  
 pels camins que petgem forçadament,  
 trobant-hi poques flors, cansant-nos massa;  
 pels camins que ens atrauen fatalment.

Més ell per la il·lusió transfigurat,  
 essent esclau d'ensomni i fantasia,  
 visqué dintre els tumultes isolat  
 sentint en el seu cor la simfonia  
 de son formós anhel realitzat;

de son formós anhel d'ésser comprès  
 trobant en l'ample espai l'ànima pura  
 que cerca nostre afany per tot, empès  
 per la set de bellesa i de ventura;  
 per nostra set eterna del seu bes.

Ha estat somni o bé realitat?...  
Deixeu que l'home emprengui sa volada  
més enllà d'on l'augusta veritat  
sols pot ésser creguda essent palpada:  
allà on és viscut lo somniat!

## Moment

Una clapa platejada,  
des la platja a l'horitzó,  
fa la lluna amb la mirada  
sobre el mar. I la foscor  
és vençuda i humiliada  
per l'esclat de brillantor  
que hi ha damunt de l'onada  
d'aquest mar murmurador.  
Una barca s'encamina  
de la fosca a la claror...  
S'ou una veu cristallina  
que modula una cançó...  
i l'ànima s'ilumina  
i la lluna ens fa un petó!

## L'Estàtua

La bella estàtua jo he abraçat  
d'aquella dona apareguda  
en nits d'insomni i crueltat,  
tan estimada i tan temuda.

Jo l'he tingut i li he parlat  
dels meus amors i fantasies,  
i m'he sentit com transportat  
sentint el gust de les follies.

I li he cantat una cançó  
trista i alegre a la vegada,  
i li he donat un llarg petó  
quedant-me l'ànima encantada.

En els meus braços l'he sentit  
esperant l'hora, amb enyorança,  
esperant l'hora, amb fort neguit,  
d'una possible transmudança  
de la bellesa tot fredor

d'aquella estàtua incommovible  
que ni amb el foc de ma passió  
perdia el fred, son fred terrible.

Per mon dolor, serà vritat  
que sota el glaç de la bellesa  
no hi ha un recó trist i amagat  
per la bondat i la puresa?

Per mon dolor, serà vritat  
que aquella dona somniada  
que jo he tingut al meu costat  
era una estàtua inanimada?

Si fos així,  
vinga per mi  
la fredor eterna benaurada!

## Cançó

Jo sé una cançó  
que no he cantat mai.  
Es d'una dolçor  
que em dona desmai.  
Es com el perfum  
suau d'una flò,  
és com una llum  
en la tenebrò.  
La tinc dintre meu  
guardant-la, poruc.  
El seu ritme lleu  
seguir-lo no puc.  
Si la vull cantar,  
un dia feliç,  
el goig se me'n va  
tot enyoradís.  
I si en la dolò  
de mon trist sofrir  
crido a la cançó  
per fer-lo fugir,  
creix mon sofriment  
veient que el perfum  
se l'emporta el vent;  
veient que la llum  
es va enterbolint,

i creix la foscor,  
i més vaig sofrint,  
i moro de por...  
No la puc cantar  
ni jamai podré;  
dins meu restarà  
fins que moriré...  
Quina es la cançó  
que em dóna neguit?  
Es la tremolor  
del meu esperit!

## Perfum

Hi ha un temps en mon record  
que bastava una mirada,  
tímida o agosarada,  
per fer glatir el meu cor.

Jo n'havia un dolç conhort  
recollint-la, de passada,  
imaginant que l'amada  
—negres ulls o cabells d'or—  
m'enviava el guspireig  
d'una passió que naixia.  
I el perfum que recollia  
en aquell papelloneig  
ara, en ma vellesa, veig  
que tota ma vida omplia.

FRANCESC RECASSENS